

Memòria a la pintura religiosa de Montserrat Gudiol

Dv, 8/01/2016 per Catalunya Religió

(CR) Silenci, profunditat, misteri, quietud, abandó i també confiança. És el fons espiritual de sants amb gran tradició al nostre país i que la pintora **Montserrat Gudiol** va saber transmetre en les seves composicions elegants i delicades. Sant Joan de Déu ha recuperat una entrevista a Gudiol on explica el procés creatiu del quadre pintat amb motiu del cinquè centenari del fundador de l'orde. Recordem així el llegat religiós d'una figura que el món de l'art contemporani [acomiadava](#) a finals d'any.

Nascuda a Barcelona el 1933, [Montserrat Gudiol](#) va ser reconeguda com a pintora, dibuixant i gravadora. Entre els seus quadres figuratius s'hi troben els del **Sant Jordi** exposat a la Diputació de Barcelona (1974), la pintura moral de **Sant Benet** de Montserrat (1980), el **Sant Ignasi** pelegrí a la Cova de Manresa (1991) i el **Sant Joan de Déu** (1995). També va dibuixar els perfils de **Sant Francesc** i **Santa Clara** d'Assís en llibres publicats per La Formiga d'Or (1991 i 1997).

"Entre els autors figuratius, era la que més cridava l'atenció per la delicadesa de la seva línia, la sobrietat i l'atmosfera de recollit silenci que embolcallava les seves figures". Així parlava de Gudiol en **Josep de C. Laplana**, director del Museu de Montserrat, [en un article](#) publicat el 2010 al seu blog personal.

El quadre de Sant Joan de Déu

"Poc abans de pintar Sant Joan de Déu moria la meva neboda víctima d'una leucèmia" explicava l'artista al germà **Miguel Martín Rodrigo** l'any 1995. En [aquest diàleg](#), Gudiol va reconèixer que no va voler dibuixar a poc a poc: "Quan el fas a poc a poc et pots perdre. Però si el fas de pressa i tens ràbia i tristesa dins, les vas plasmant."

El resultat va ser una pintura a l'oli sobre paper de Sant Joan de Déu amb una nena en braços. Gudiol hi va expressar la seva vivència personal però també va connectar amb l'esperit i la missió del sant: "En aquell moment em vaig identificar d'alguna forma amb Sant Joan de Déu, que es va dedicar a cuidar nens, a cuidar malalts (...) I estic convençuda que també ell sentiria una espècie de ràbia ja que per molt que demanés a Déu una cosa, que segur que ell ho feia, no l'aconseguia; i també se li morien nens, se li moria gent que coneixia i estimava".

El cas de Sant Benet

Des de Montserrat, pels mil cinc-cents anys del naixement de Sant Benet, van demanar a Montserrat Gudiol que representés la seva figura en un quadre moral. El procés de gestació de la icona el recordava Laplana, que va relatar també com se l'imaginava en el moment de concretar l'encàrrec: "Anàleg al Sant Jordi de

Barcelona; si l'artista hi estableix un joc de vermell sobre vermell, en el de Montserrat hi havia de predominar el negre sobre negre; si el Sant Jordi és tot força i moviment, el nostre Sant Benet havia de respirar silenci i quietud".

El director del Museu de Montserrat també va dir que Gudiol "mai no pintava anècdotes" perquè "distreuen l'atenció que ha de xifrar-se en la figura solitària del protagonista". I és així com va prescindir de la iconografia tradicional i va mostrar un Sant Benet quasi adolescent, amb el llibre de la *Lectio Divina* com a únic element simbòlic fora del personatge.

L'obra es troba situat en una capella del lateral dret de la Basílica i el pare **Jordi Molas**, en aquell moment sagristà major de la basílica, li va posar per títol 'Sant Benet, jove, amb la Regla dels Monjos'.

"A l'art modern de qualitat encara li costa entrar a l'església, però és aquest art el que educa el gust de la gent i a poc a poc també influeix en les mentalitats", conclou Laplana en la seva reflexió.